

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et
Exercitiis Accommodatæ Libri IV**

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

LXXXII. Quâ ratione Impeccabilitas Christi probetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CONTROVERSIA LXXXII.

IMPECCABILITAS CHRISTI.

Quâ Ratione Probetur.

359. **N**escio, quomodo Adversarius in Præmonitione suarum Thesium de se in-
quiens: [Mihi firmissimè persuadeo, me iudicio eorum, qui non omnino nihil sciunt, religiosæ observantiæ limites ne hilum excoelisse.] hoc ipsum aliis persuasurus sit, legentibus istud præsentis suæ thesitis initium. [Despexit S. Thomam Haunoldus lib. 4. tr. 1. contr. 1. Ille siquidem in 3. dist. 12. q. 2. a. 1. de Christo ait: *Quidquid fecit ille homo, potest dici DEVS fecisse: si ergo ille homo peccasset, sequeretur, quod DEVS peccasset, quod est impossibile.* Hic autem n. 276. Ratione istâ propositâ, subiungit. *Peccatum, hoc ipsum est, quod queritur, cur repugnet per Communicationem idiomatum DEVM dici peccatorem, aut peccasse, sicut dicitur mortuus, fatigatus, &c.*] Ponamus enim, quod P. Haunoldus contradixisset S. Doctori, uti tamen non contradixisse, mox ostendat; an propterea despexit S. Thomam, quem ne quidem citavit? Si contradicere, despiciere est, & quidem eum, cuius etiam nomen reticetur, quoties Adversarius despexit P. Haunoldum, cui per omnes suas Theses cum exigua observantia citato, datâ operâ contradixit? Virum autem doctrinâ & Religione celebrem despiciere, plus quàm Hilum Religiosæ observantiæ limites excedere est. Et si per hoc, quod in sua Præmonitione Adversarius dicat, S. Hieronymum & S. Augustinum aliosque SS. Patres sibi mutuò Contradixisse, intelligi velit, eos se mutuò Despexisse, quando V. G. S. Thomas aliquoties contradixit Doctissimo suo Magistro Alberto M., id rursus non video, quomodo tale Testimonium intra religiosæ observantiæ limites subsistere possit.

360. Verùm, neque ex relatis S. Thomæ & P. Haunoldi Verbis doctrinæ antithesin rectè evincit Adversarius, partim quia ipse thesi 30. negat, Verba inter Rationes, pro & contra congestas, à S. Thoma ante Responsionem absolutam prolata, Resolutoriè dici, ea autem, quæ ipse ex S. D. suprà allegavit, prolata sunt ante responsionem absolutam: partim quia S. Thomas in sua Ratione impeccabilitatem Christi non vult præcisè probare per hoc, quod, DEVM peccasse, posset dici per communicationem idiomatum, sed quod posset dici, DEVM peccasse, ita ut imputaretur DEO peccatum, & non tantum, ut denominaretur Peccator: cuius ulteriorem rationem & declarationem subjunxit S. Doctor in Re-

sponsione absoluta, quod nempe ideo, quidquid fecit ille homo, posset imputativè dici, Deus fecisse, quia Verbum propter Unionem, conferetur uti animâ Humanitatis tanquam Organo ad peccandum, veluti anima utitur corpore ad peccandum per corpus: Vnde in corp. articuli ita loquitur: [Secundum autem quod fuit Deus, & anima ejus & corpus fuerunt quasi Organum Deitatis, secundum quod dicit Damasc. Deitas regebat animam, & anima corpus. Vnde non poterat peccatum attingere ad eas animam, sicut nec Deus potest peccare.] Ex quibus patet, vim huius Rationis non fundari præcisè in communicatione idiomatum, quam communicationem P. Haunoldus assererebat esse in questione, & consequenter non posse dari pro Ratione, sed fundari in hoc, quod S. D. ad Annibaldum 3. dist. 12. a. 2. in C. ulterius his verbis declaravit: [Quia natura humana in Christo quasi quoddam instrumentum Naturæ Divinæ eam NB. moventis, & in ea operantis fuit, quæ ad peccatum movere non potest.]

361. Et hoc fundamentum P. Haun. tit. 277. non intendit evertere exemplo populi Israelitici; quippe quod non contra S. Thomam, sed contra eos adduxit, qui Christi impeccabilitatem non in unionè, quâ Humanitas, velut intrinsecum instrumentum, ac Organum, Divinæ Naturæ eam moventi, ac in ea operanti, perfectissimè consecratur, sed in specialis gubernationis extrinsecam quandam providentiâ ad dispositionem retulerunt, ut ex propriis Verbis P. Haunoldi manifestum est, quando sic scribit. [Si specialis gubernationis hoc proprium esset, reddere personam gubernatam NB. extrinsecâ providentiâ impeccabilem, tunc populus Israeliticus, qui erat populus DEI electus, & ab eo specialiter gubernabatur, fuisset etiam impeccabilis: idem de Simeone dicendum esset, de quo Ecclesia dicit: *Senex puerum portabat, puer autem senem regebat*] Itaque crediderim, Adversarium potius, non obstante contrariâ ejus censurâ, quàm P. Haunoldum non intellexisse rationem S. Thomæ, quandoquidem eam nequivit quoad suam efficaciam distinguere à ratione inefficaci, à P. Haunoldo rejectâ; & ex 3. p. q. 1. a. 1. ad 3. innecessario, ac impertinenter fulcro illam stabilire conatus est, quia ibi S. D. non rationem ulteriorem assignat, quare Christus non potuerit peccare, sed solum reddit rationem disparitatis, quare DEO conveniens esse potuerit, assumere naturam creatam, mutabilem, corpoream, & pœnalitati subjectam: non autem fuerit ei conveniens, assumere malum culpæ quia Nimirum malum pœnæ à DEI iustitia est introductum propter gloriam DEI: malum verò culpæ committitur per recessum ab arte Divinæ Sapientiæ, & ab Ordine Divinæ bonitatis.

362. Cur autem Humanitas assumpta tale malum culpa non potuerit committere, hoc S. Thomas locis supra citatis, & P. Haunoldus n. 274. & licet deinde n. 275. alia adhuc ratione contra certos Advers. utatur) referunt in Unionem infinitae Sanctitatis Divinae, Vi cuius Humanitas unita exigebat Visionem Beatificam, tanquam infallibiliter directivam juxta artem Divinae sapientiae, & ad ordinem Divinae Bonitatis; ob quam causam S. Aquinas ex S. Damasceno dixit: [Deitas regebat animam, & anima corpus; unde non poterat peccatum attingere ad ejus animam, sicut nec DEVS potest peccare.] Confirmari potest haec Ratio, in inamissibili Unionem cum Filio DEI fundata, ex epist. 1. Joan. c. 3. ubi inquit. *In hoc apparuit Filius DEI ut dissolvat opera diaboli. Omnis qui natus est ex DEO peccatum non facit: quoniam semen ipsius in eo manet, & non potest peccare, quoniam ex DEO natus est.*

CONTRORSIA LXXXIII.

LIBERTAS CHRISTI.

An hac potuerit obstringi praecepto Rigoroso.

363. Sicut his Verbis S. Thomae 3. p. q. 47. a. 2. *Sicut Christus Mandatum accepit à Patre ut Pateretur*, ab Adversario rectè probaretur Praeceptum Theologicum, seu in rigore Theologico acceptum, non debuisset Adversarius Autoritatem S. Thomae praeferre Autoritati S. Joannis Evangelistae, dicendo contra P. Haunoldum. [Divum Thomam praec oculis non habuit Haunoldus, dum lib. 4. n. 296. dixit, Christum nec habuisse, nec ob impeccabilitatem intrinsicam potuisse habere praeceptum Theologicè sumptum.] Sed potius eandem suam thesin sic auspicari debuisset: *Divum Joannem praec oculis non habuit &c.* quia ipse cap. 14. dicit Christi nomine: *Sicut Mandatum dedit mihi Pater sic facio.* Verum, Adversarius potius praec oculis non habuit S. Thomam, quippe qui per *Mandatum* non intelligit Praeceptum Theologicum, sed minus propriè dictum; ponam itaque S. Doctoris verba ob oculos ex 1. 2. q. 99. a. 5. in Corp. ubi ait. [Quaedam moralium praecisè praecipuntur, vel prohibentur in lege: sicut, non occides, non furtum facies; & haec propriè dicuntur praecepta. Quaedam verò praecipuntur, vel prohibentur, non quasi praecisè debita, sed propter melius: & ista NB. possunt dici mandata: quia quandam

inductionem habent, & persuasionem, sicut Exod. 22. Si pignus acceperis Vestimentum à proximo tuo, ante solis occasum reddas eis; & aliqua similia. Vnde Hier. dicit, quod in praeceptis est justitia, in mandatis verò Charitas.]

364. Quod autem S. D. in textu ab Adversario allato *ly Mandatum*, simili modo pro praecepto minus theologicè ac propriè sumptum, colligere poterat Adversarius ex ipsius S. Doctoris subnexa declaratione: postquam enim protulerat illa Verba: [Christus mandatum accepit à Patre, ut pateretur (statim subiungit) dicitur enim Joan. 10. Potestatem habeo ponendi animam meam, & potestatem habeo, iterum iuvendi eam, & hoc mandatum accepi à Patre meo, scilicet ponendi animam & iuvendi eam, ex quo (ut Chrys. dicit) non est intelligendum, quod prius expectaverit audire, & opus ei fuerit discere, sed voluntarium monstravit processum, & contrarietatis ad Patrem suspicionem destruxit.] Quibus Verbis expressè testatur S. Thomas, se suam usurpationem Mandati, non velle intelligi aliud, quam quod intellexit S. Chrysostomus; iste autem negat, opus fuisse Christo expectare, usque dum verò & rigoroso praecepto edoceret de Voluntate Patris, sed hom. 60. in illud Joannis cap. 10. *Ego pono animam meam à me ipso.* apud P. Haun. n. 304. inquit: [Nam si praecepto fuisset opus, quid attinebat illum dicere, à me ipso pono; quippe, qui à seipso ponit, nihil habet opus praecepto.]

365. Vnde Adversarius nec citatum integrum textum S. Thomae, nec declarationem S. Chrysostomi videtur praec oculis habuisse, quando contra P. Haunoldum sic pergit. [Nec est ad rem, quod ut argumentatur Haunoldus n. 309. Magistro Angelico 2. 2. q. 104. a. 1. *Tanto videatur obedientia promptior, quanto expressum praeceptum obediendo praevenerit, voluntate Superioris intellectu.* Nam ex priori textu constat, obedientiam Christi non praevenerit expressum praeceptum, sed hoc implevisse, juxta illud Jo. 14. *Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio &c.* Praeterea quod etiam obedientia illa promptior, saltem in praeparatione animi, & conditionare respiciat praeceptum Superioris, quia ex S. Doctore loco posteriori ad 3. proprium obiectum obedientiae est praeceptum.] Nam quod sit ad rem non expectare audire, seu, expressum praeceptum obediendo praevenerit, & quod Christus, non expectaverit audire praeceptum rigorosum, idque ipse de se testatur Verbis illis Jo. 10. *Ego pono animam meam, ut iterum sumam eam.* Nemo tollit eam à me (neque Pater) sed ego pono eam à me ipso. Manifestum est ex S. Tho-